

NATURFOTOGRAFEN

Utdrag fra en naturfotografers dagbok. Av Bernt Kulseth

Jeg hadde fulgt elgtråkket langt og lenge, før jeg tilfeldigvis oppdaget bevegelser framme på stien. Til min store glede kunne jeg konstatere at dette var elgen jeg så lenge hadde lett etter. Jeg tok fram fotoapparatet, og begynte å fotografere dyret.

Det tok imidlertid ikke lange stunden før jeg begynte å bli lei av dette, og fant fort ut at det ikke var noen vits i å bruke mer tid på elgskrotten, så jeg ville heller forsøke å forsere dyret og komme meg videre.

Elgen dekket imidlertid hele bredden på stien, så for å komme meg videre forsøkte jeg å dytte den slik at jeg kunne få plass.

Elgen lot seg imidlertid ikke rikke, og fortsatte heller med å tygge på noe mose den hadde røsket opp fra myren.

-Pass deg din elg, ropte jeg gjentatte ganger.

-MØØØØ svarte elgen, og trasket omsider bort etter stien.

En ugle hadde tatt tilhold på toppen av et lengre grantre, og jeg fikk det plutselig for meg at jeg skulle fotografere den, men dette var enklere sagt enn gjort, ettersom den knapt var synlig bak alle grankvistene.

Jeg gjødde som en hund for å få overbevist den om å begynne å fly, slik at jeg kunne få fotografert den i fri flukt.

Uglen ble imidlertid sittende på, så jeg søkket heller i vei noen drops jeg hadde i lommen, etter den, og først da tok den vett til seg til å begynne å fly.

Dessverre hadde jeg i min oppgløddhet over å få sjansen til å få fotografert en ugle på nært hold, glemt å sette inn ny film i apparatet.

Jeg forsøkte å lokke fjærkreet tilbake med å etterligne ulingen dens.

-uuuuuuuuul, uuuuuuuuuuuul, lille ugle, nå må du komme, lokket jeg som best jeg kunne, men uglen lot seg ikke overbevise om å vende nebbet, og fly tilbake, selv om jeg fristet den aldri så mye.

Jeg ga til slutt opp, og prøvde heller å jage bort elgen som hadde en lei tendens til å følge etter meg.

Elgen virket svært så sløv, sikkert grunnet all mosen den hadde langet inn på.

-Nå må du se til å forsvinne din mosegrodde elg, ser du ikke at jeg er opptatt. Og slutt med den evinnelige slafsinga di, du skremmer jo vettet av alt som måtte være av dyreliv i mils omkrets, sa jeg, og slengte en håndfull mose inn i et kjerr like i nærheten. Dette skjønte elgen, og vaklet seg i vei etter mosedotten.

Jeg fortsatte å speide etter nye dyrearter som jeg kunne få avfotografert, og merket ikke en fjellskrent som kom svært så overraskende på meg.

- ooops sa jeg og falt noen meter, før jeg til slutt landet på en berghylle.

Litt flaks at berghyllen var akkurat der, da jeg aller nådigst ikke kunne tenkt meg å fortsette de ytterligere hundre metrene til bunnen av skrenten.

Som et hell i uhellet fant jeg raskt ut at jeg ikke var alene på hyllen.

Noen mindre fugler lå også der, innhyllet i et virvar av grener og gress.

Jeg kunne høre hoying og rop nedenfra skrenten, og da jeg skulle se etter hva det var, så jeg en mann som sto og viftet som besatt bak et fotoapparat, som var plassert på et stativ.

Jeg vinket høflig tilbake, før jeg fikk fjernet rasket som fuglene lå i, slik at jeg kunne få fotografert dem uten det stygge buskaset de hadde rundt seg.

Fotosesjonen var ikke helt uproblematisk, da jeg hele tiden ble angripet av en noe større fugl, som lot til å ha interesse av å forsøke å hakke meg i hodet med nebbet sitt. Dette irriterte meg vesentlig mye.

-Se til å fly din vei, din fjærbefestede burhøns, skrek jeg, før jeg klatret opp igjen fra hyllen.

Jeg begynte å bli dyktig lei alle disse trumulete dyrene, og ville heller dra hjem.

Men da jeg var kommet ned igjen fra skogen, kunne jeg høre et voldsomt til levenfra et mindre gårdsbruk.

Et mindre firbent dyr med lang hale, løp gjentatte ganger rundt et bur som var fylt opp med noen rare, langbente, storørede og beverlignende skapninger.

Jeg tenkte at dyrene hadde stengt seg selv inne, så jeg slapp dem like gjerne ut.

Da løp de imidlertid som besatt med det utenforstående dyret etter seg.

En større mannsperson kom løpende til.

- Hva i helvete er det du gjør, din forbannede sadist, jodlet han.

- Jeg driver og fotograferer, still deg bare opp så skal jeg ta noen portrettbilder av deg, mens du står der med børsa di. Men husk å ikke se inn i fotoapparatet, det har jeg lært i brevkurset mitt om fotografering, at man ikke skal gjøre.

Da jeg skulle til å knipse så jeg med ett rett inn i løpet på børsa hans.

- Det er ikke pent å sikte på folk, sa jeg.

- Jeg skal lære deg sikting jeg, svarte mannen og langet i vei et skudd rett over hodet mitt.

Jeg måtte løpe som besatt for å unngå å bli kvestet av ammunisjonen hans, og stoppet ikke før jeg var hjemme.

Ettertenksomt så jeg mot skogen jeg hadde vært, og tenkte at naturfotografering sannelig ikke er alle forunt. Men med den innsikt, respekt og forståelse, jeg satt inne med, ville det være rart om jeg ikke ville oppta gesjeftigelsen igjen i overskuelig framtid. Dette såvel til glede for meg selv, som for andre.